

Ripoll gira full, un any després

Recupera el pols després del xoc de saber que eren del poble els terroristes del 17-A

Banderes a mig pal el dia 17 passat ■ ACN

A Vilafranca del Penedès festegen els 70 anys dels castellers

Tarragona celebra un Sant Magí sever

Problemes d'humitats?
Nova solució ELECTRO-FÍSICA
HUMITAT-STOP
Elimina les humitats
"SENSE OBRES"

Truqui'ns i li farem un diagnòstic gratuït del seu problema d'humitat 678 323 938

ni una gota més!
HUMITAT-STOP
www.humitat-stop.com

Antoni Pagès
Distribuidor per la província de Girona
c/ Freixes, 6 - 17753 ESPOLLA (Girona)
T. 972 563 418 - M. 678 323 938
antoni.pagetespolla@gmail.com

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS • 20 d'agost del 2018. Any XLIII. Núm. 14734

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P8-10

ANC i Òmnium reclamen més unitat estratègica

ATURADA • Admeten que s'ha perdut entesa els últims mesos i critiquen els partits, però la veuen clau per seguint avançant

Aragonès: "Que l'Estat controli els seus uniformats"

RETRET • Paluzie lamenta, en el mateix acte a l'UCE, que a l'octubre no es pressionés al carrer per tirar endavant la DUI

Un helicòpter intervé en les tasques d'extinció del foc, ahir a la tarda ■ BOMBERS

Foc intencionat a Roses

L'incendi, originat en quatre punts alhora, va causar el caos en el trànsit

Europa - Món

P16-17

La UE posa fi al rescat de Grècia

Europa - Món

P17

Gènova emprèn el camí cap a la normalitat

per a quedar bé

El toc de màgia al teu plat

C/ Sant Pere de Rhode, 1 - 17494 PAU (Girona)
Tel. 872 00 42 15 - perquedarbe@gmail.com - www.perquedarbe.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúdia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

Raimon

No sé si l'heu sentit o l'heu vist, però jo estic commocionada: *L'últim recital* de Raimon és una obra mestra. Està compost per dos CD i un DVD. Rememorar *Veles e vents*, i d'altres sobre el gran Ausiàs March, que Raimon va popularitzar, et posa un nus a la gola. Com *Espru*. Com altres clàssics en llengua catalana. I a sobre, la cançó protesta, quan va elevar als escenaris el neguit de tota una societat, i ho fa d'una manera tan vibrant com cap d'altre. Sentir de nou el *Diguem no* posa la pell de gallina.

Penso també en l'empenta dels valencians, en l'arravatament, en la valentia, en unes circumstàncies que, la majoria, són negatives: una castellanització sembla que insuperable, una corrupció pública monstruosa, i sobretot la manca d'un Joan Fuster (que tant va contribuir al començament de la carrera de Raimon) que feia una mena de lideratge intel·lectual, respectat a tot arreu.

Sabeu? La sacrosanta Constitució espanyola, aquella que Moisès va bai-

Raimon va ser un terratrèmol, va ser el crit d'alerta contra la dictadura. Amb una guitarra i la seva veu

jar del Sinaí, té un article en què prohibeix la col·laboració entre "comunitats autònomes", i està dedicat als Països Catalans. Veure el Rivera ensenyant un mapa dels Països Catalans i dient que som imperialistes, a més d'un profund analfabetisme, significa els ressorts inconscients d'aquella cruenta guerra per aniquilar-nos a tots plegats.

El resultat és que hem funcionat, obedientment, com si fóssim mons diferents. Hi ha absurds com els llibres de text, que serien més rendibles per a la població global dels Països Catalans.

Raimon va ser un terratrèmol, va ser el crit d'alerta contra la dictadura. Amb una guitarra i la seva veu. Aquest disc, *L'últim recital*, va ser enregistrat en directe al Palau de la Música Catalana el 27 de maig del 2017. La qualitat és altíssima. L'emoció, d'aquella que et fa aigua als ulls. Gràcies, Raimon. Per existir, per cantar i per ser tan bo.

Quan em rabejo per la situació actual, ja sé què he de fer: escoltar *L'últim recital*, i saber que tenim raó. Des del 1707/1714.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Festivals d'estiu

els festivals de música d'estiu, que ara comencen a plegar veles, tenen una dinàmica que no deixa mai de sorprendre't. Anys enrere, podies classificar-los en funció del nombre de *pijos* amb nàutiques i jersiet penjat a l'esquena que hi trobaves per metre quadrat, però aquests tipus entranyables cada vegada són més cars de veure. Deuen haver-se camuflat sota alguna camisa de lli, preferentment d'un rosa pàl·lid i amb la mica d'arruga necessària per inspirar un alè de moviment i de vida. La veritat és que he escrit *pijo*, i una partícula enganxifosa se m'ha adherit a la punta dels dits, com si hagués tocat una cosa molt antiga, encara que a última hora, a Cap Roig, en vaig detectar un dels d'abans que em va sobresaltar i tot. Portava els mocassins prescriptius i el suèter lligat al coll, i picava de mans com un nen petit perquè li acabaven de servir pels altaveus un *hit* capaç de despertar un mamut. *The love boat*, ni més ni menys. No puc saber si aquest senyor va ser entre els centenars d'espectadors que aquella mateixa nit s'havien posat drets per aplaudir ra-

“L'adhesió a una causa de vegades és una gimnàstica abans del vermut

biosament Joan Baez quan, abans de cantar el *Més lluny* de Lluís Llach, va anunciar que el dedicava als "catalan political prisoners", però si es comptava entre ells, va fer un descens fenomenal cap a la banalitat, en lliscar joiolosament, sense sacrificar-hi la clenxa ni un mil·límetre, de la cançó protesta a la sintonia de *Vacaciones en el mar*. L'adhesió a una causa, fins i tot a les més honroses, de vegades també és això: una mica de gimnàstica abans del vermut. No dubto de la sinceritat del moment de comunicació que Joan Baez va saber crear amb el públic, per més que al cap d'uns minuts aquesta mateixa

gent a penes sabés taral·lejar *El Rossinyol* –potser perquè encara no l'hem erigit en emblema de res–, sinó de la moda de commemorar-nos a nosaltres mateixos des dels escenaris a base de consignes bastant esquemàtiques.

Poques setmanes abans, havia assistit, al festival d'estiu de Peralada, a un acte de germandat similar quan Joan Manuel Serrat va proclamar el seu orgullós *xarneguisme* enfront de l'horrorosa disjuntiva d'haver de triar entre l'amor al pare o l'amor a la mare. Els espectadors, també dempeus, van ovacionar-lo a crits. És que el públic que acudeix al festival de Peralada i el que freqüenta Cap Roig pertanyen a faccions ideològiques diferents? És que un festival i l'altre defensen línies artístiques gaire oposades? És que a mitjan juliol un té una predisposició al *xarneguisme* que es va diluint a mesura que s'endinsa en l'agost? No ho sabria pas dir, però hi ha vegades que els missatges que es difonen d'una banda i de l'altra tenen la mateixa lleugeresa sentimentaloid amb què el *pijo demo-dé* de l'altre dia celebrava els acords de *Vacaciones en el mar*.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/5rxm98>

A la tres

Anna Serrano / aserrano@elpuntavui.cat

Càlculs, no política

Cada partit estableix les seves prioritats polítiques. Els objectius al centre de la que és la seva acció pública pels quals treballa des de la formació i les institucions on té representació. Ciutadans ha apostat pel fet que el seu sigui ni més ni menys que el combat a un color. Canari, plàtan, pastel... els taronges observen perill en totes les gradacions de groc. La batalla contra llaços i símbols en recordatori de presos polítics i exiliats és des de fa un temps el focus dels d'Albert Rivera. S'ha demostrat aquest estiu, quan hem pogut conèixer Purificación Joyera, regidora *ciudadana* a Lucena (Còrdova), per la seva gesta d'arrencar com a mínim un dels que han batejat com a "símbol de la confrontació". És un dels diferents episodis vacacionals de *ciutadans*. També hem arribat a veure simpatitzants de la formació retirant de males maneres una pancarta demanant la llibertat dels presos polítics del

“Els que lideraven la ‘reconciliació’, han decidit que obtenen el rèdit amb l'enfrontament

balcó de l'ajuntament de Reus i, fins i tot, una avioneta contractada per Cs recorrent les platges catalanes. A la pancarta encoratja a “treure els llaços grocs!”. Tot plegat, justificat, segons els de Rivera, per una suposada “neutralitat dels espais públics”.

Bandejats després de la inesperada

victòria de la moció de censura a Mariano Rajoy i preocupats pel blindatge en la defensa del bipartidisme que fan Pedro Sánchez i Pablo Casado, Ciutadans intenta tornar a treure el cap (políticament). Des del seu arraconament, no troba cap altra manera de fer-ho alimentant la màxima confrontació. A qualsevol preu. Encara que sigui el menyspreu a un dret tan fonamental i constitucional com el de la llibertat d'expressió.

Els de Rivera i Inés Arrimadas fan càlculs electorals, no política. I les municipals estan a tocar. No presenten ni una sola proposta, ni un gest de distensió. Els que durant la campanya de les eleccions catalanes lideraven la *reconciliació* entre independentistes i no independentistes, vuit mesos després han arribat a la conclusió que obtenen el rèdit amb l'enfrontament. Encendre els ànims, un perill i una irresponsabilitat. La de Ciutadans.

EDITORIAL

La caiguda del viaducte a Gènova

Sis dies després de la caiguda del viaducte Morandi, a Gènova, amb almenys 43 morts, sembla cada cop més clar que la tragèdia es podria haver evitat si les autoritats i la concessionària de l'autopista haguessin pres les mesures adequades –potser fins i tot el tancament del pont– davant les alertes constants sobre el clar deteriorament de la infraestructura, construïda als anys seixanta, que ara s'han conegut. Però, a Itàlia, on les polèmiques polítiques i sovint també la corrupció ho embolcallen tot, ningú va fer res i ara tot són lamentacions i intercanvis d'acusacions que, malauradament, no serviran per apaivagar el dolor de les víctimes ni, encara menys, reparar la imatge de país gairebé en ruïnes que la tragèdia genovesa ha escampat arreu del món.

El nou govern populista italià promet noves polítiques en infraestructures, i benvingudes siguin en un país que es troba per sota de la mitjana europea en inversions d'aquesta mena, però el que hauria d'evitar és culpar la UE, com han fet diferents ministres, de les limitacions pressupostàries. Perquè més aviat han estat els constants canvis de govern, les discrepàncies entre grups i la falta d'una política de consens entre els partits els que han dut Itàlia a l'actual crisi. Una crisi que ha posat en evidència la falsedat d'allò que es deia sovint: que Itàlia sense govern seguia funcionament igualment. Doncs no.

Després de dècades sense grans inversions i amb un augment important del trànsit, Itàlia necessita una urgent remodelació de la seva xarxa viària, unes inversions que haurien de superar vells impediments i que, d'entrada, s'han de centrar en la revisió de les ja existents, per evitar més tragèdies.

De reüll

Carme Vinyoles

I si fos ella, o ell, o...?

Si fos ella? Fa uns segons la dona de l'anunci trobava una boníssima notícia que aquest any *tan sols* una persona perdés la vida en un accident de trànsit. Ara, la pregunta la trasbalsa fins al punt de les llàgrimes perquè comprèn que *ella* és la seva filla. “A la carretera, víctimes zero” pretén el Servei Català de Trànsit. Bona campanya: per a algú sempre és ella, ell, ells o elles els que un mal dia no tornen a casa i l'empatia ajuda a conscienciar sobre una tragèdia evitable en molts casos. L'estadística és descoratjadora respecte a l'increment del nombre de

N'hi ha que gaudeixen investint la resta fins a apartar-los del camí

morts. Carreteres en mal estat, WhatsApp, drogues i alcohol al volant, retallades polítiques... són factors determinants de responsabilitats sobre els quals cal incidir. Però el cotxe és més que una màquina funcional, ha tingut i té un rol simbòlic com a expressió d'estatus –va ser un privilegi de

velocitat per als rics–, de distinció –Sinatra: “Si vols ser algú conduïx un Ferrari, si ja ets algú conduïx un Lamborghini”–, de socialització en llibertat –*On the road*, generació *beat* i tot el que vindria després– i de poder associat al seu cost i mida. Damunt d'un quatre rodes ens presentem i representem, res a dir, cada u amb la imatge que més l'identifiqui. El problema és que hi ha espècimens que gaudeixen investint la resta per apartar-los del camí, literalment i metafòrica. A quina meta es dirigeixen? Què necessiten demostrar? Menen el seu domini fins a la tomba, però de passada se l'emporten a ell, a ella...

Les cares de la notícia

PRIMER MINISTRE GREC

Alexis Tsipras

S'acaba el rescat grec

El primer ministre grec, Alexis Tsipras, respira una mica més tranquil a partir d'avui després que la Unió Europea hagi posat fi al programa de rescat de l'economia grega iniciat fa vuit anys, que ha costat 273.700 milions d'euros, una quantitat que Grècia trigarà uns 60 anys a tornar.

ALCALDE DE RIPOLL

Jordi Munell

Un any després del 17-A

L'Ajuntament de Ripoll i el Consorci de Benestar Social lideren un procés per definir un nou model social com a resposta als atemptats de Barcelona i Cambrils, en què van participar nou joves de la població. Un fet que va impactar la vila pirinenca, que, un any després, ha recuperat la normalitat.

JUGADOR DEL BARÇA

Leo Messi

El millor del món

Lionel Messi va tornar a demostrar dissabte a la nit, en el primer partit de la lliga 2018/19, que és el millor jugador del món ara mateix. La manera com va executar la falta que va suposar el primer gol és pròpia d'un geni del futbol com ell, amb ganes d'oferir nous triomfs a l'afició blaugrana.

Tal dia com avui fa...

1 any

L'home més buscat

Operació per poder detenir Younes Abouyaaqoub, el presumpte conductor de la furgoneta assassina de l'atemptat de la Rambla.

10 anys

Front debilitat

Iniciativa cedeix a les pressions del PSOE i Joan Saura pacta pel seu compte una pròrroga de tres mesos per arribar a un nou acord de finançament.

20 anys

Dol compartit

El Sinn Féin i els unionistes reforcen la pau a l'Ulster assistint al sepeli. Rebuig unànime al "cínic" alto el foc decretat per l'IRA Veritable

Full de ruta

Xevi Sala

Amb la boca plena d'aigua

Pablo Casado impecablement retratat al costat d'un grup d'immigrants desembarcats a les costes espanyoles inspira la mateixa funesta confiança que el rei emèrit fent un safari fotogràfic entre les darreres colònies d'elefants africans. "Tu seràs el pròxim", semblava que el nou líder del PP volgués dir a un dels refugiats d'ulls esbantanats que resignadament li tornava la salutació en la propagandística imatge que aquest estiu s'ha fet viral. No pas el pròxim a tenir papers, és clar, sinó més aviat a tastar l'autèntic abast de la falsa solidaritat d'aquests neocolonialistes, només disposats a obrir les portes als fugitius dels continents explotats si és per facturar-ne les matèries primeres que les multinacionals hi roben. Costaria trobar una escena recent tan desvergonyida com aquesta de Casado, directament comparable per la seva càrrega de cinisme a aquella que va regalar-nos el vell monarca quan pretenia fer-nos creure que de

No parlem de regalar papers sinó de dur a terra ferma els que ens demanen auxili amb la boca plena d'aigua salada

veritat era un error i que no tornaria a passar. Afortunadament, aquesta última setmana s'han produït novetats per part dels que no pensen que els immigrants del segle XXI hagin de ser tractats com una espècie en vies d'extinció. Aparquem, doncs, la demagogia munició que gasta Casado i centrem-nos en allò que de debò interessa: l'acord de diversos països per repartir-se els que ha rescatat el vaixell *Aquarius*. Un acord inèdit que implica sis governs diferents i obre les portes a futurs compromisos. I que, a més, arribava després que el president Quim Torra hagués ofert públicament els ports de Palamós, Vilanova i Sant Carles de la Ràpita per acollir els naufragats. "No és viable la política de portes obertes, és impossible repartir papers per a tot-hom", proclama la xerrameca oportunista dels que volen pescar vots mentre deixen ofegar persones. Però els que de veritat coneixen el problema saben que no parlem pas de repartir permisos de residència a dojo, sinó simplement de permetre arribar a terra ferma els que ens demanen auxili amb la boca plena d'aigua salada.

Tribuna

Josep Valls. Escriptor

Higiene

Un rabí d'aquests que estudien a fons els textos bíblics, especialitzat en medicina, escriu al *Jerusalem Post* que, quan els jueus anaven des d'Egipte vers la terra promesa (quaranta anys per fer uns vuit-cents quilòmetres), com que no hi havia metges per guarir malalties (un metge hauria menyscabat el poder del cabdill guia Moisès), la higiene era importantíssima. I així, diu el rabí, la higiene adquirí rang de medicina i explica la prohibició de menjar segons quines carns que, en aquella travessa del desert, podien resultar fatals. Hi destaca la prohibició de menjar animals morts, també ocells carronyers o de rapinya, rosegadors i rèptils. Això pel que fa a la diguem-ne higiene alimentària. I el rabí també parla d'una altra higiene –Hígia és la deessa grega de la salut–, la que en diem higiene personal. No sé si a vostè també li passa, però és com si a l'estiu se'ns accentués la mania de la netedat (si és que es tracta d'una mania; en alguns casos, sí). La higiene, la neteja, la profilaxi, l'esterilització de gèrmens nocius sembla preocupar-nos més en

aquesta època de l'any. Ens esforcem a liquidar insectes, a usar més aigua i rentar-nos més sovint, a combatre la suor per mitjans diversos, etc.

NO HO SOLEM TENIR GAIRE EN COMPTE, però la netedat i la mort van de bracet. Deixem la tècnica per als tècnics i apuntarem que tot allò que viu, embrut; i tot allò que neteja, mata. Demanin si no als microbis què pensen del sabó i dels lleixius. Podríem confondre higiene amb ecologia, però veig que tampoc. Hi he pensat contemplant la foto-

“No ho solem tenir gaire en compte, però la netedat i la mort van de bracet

grafia d'un llac immaculat, d'aigües puríssimes absolutament hialines, que ha resultat ser un llac radioactiu, on no hi ha cap mena ni forma de vida. En la bellíssima vista, aparentment de paradís terrenal, la puresa i la mort són la mateixa cosa. Un amic em diu que tenia la piscina plena d'aigua de pluja, però li havia agafat un color verd fosc i amb tot d'inquietants cossos en suspensió –microorganismes, em penso que en diuen–. Amb una bona dosi de lleixiu, en poca estona l'aigua se li tornà clara i transparent com un vidre. El lleixiu havia mort la vida en suspensió, a canvi de netejar l'aigua. I també deu ser una cosa així allò que fan a les habitacions dels hospitals: netegen matant.

HO ESCRIVIA BEN EXPLÍCITAMENT Joan Fuster en els seus *Judicis finals*: "L'excés de sabó, mata. Una mica de merda sempre va bé." Per cert, era una gran mentida allò que es deia que la sífilis es curava a base d'higiene: la sífilis arribà a casa nostra al segle XVI, i era incurable perquè aleshores no hi havia *penicil·lina*.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Pedro Sánchez, president de tots

■ El món de la política, la classe política, volia un "enrenou, nous aires". El Congrés dels Diputats (diversitat de veus de centreesquerra, esquerres) va votar i va elegir un nou president. Pedro Sánchez és el president de tots i totes. Jove i amb ganes de treballar, Pedro Sánchez haurà d'escoltar i dialogar, aprendre i actuar, manar i governar bé. Tindrà obstacles i adversitats. Comunitats autònomes amb frontal i total oposició, també exigències. Pedro Sánchez és el president de tots els espanyols i totes les espanyoles. President d'un país, Espanya, que alhora té la supervisió de 17 autonomies. Unes ja estan encaminades, i a altres, com Catalunya, encara els manca recorregut (més autonomia, més finançament, traspàs pendent...).

Sr. Torra, president de la

Generalitat, no es posi nerviós ni faci posar nerviosos els altres. Mantingui responsabilitat i comprensió. Col·laboració i transparència. Cordialitat i serenitat. El Sr. Sánchez, com vostè, Sr. Torra, haurà de transigir, superar barreres, maniobrar situacions, fer moltes ziga-zagues, interpretar i assumir fets i qüestions candents. Ànims i endavant!

FRANCESC CARAFI QUINTANA
Sant Sadurn d'Anoia (Alt Penedès)

Aclarir el 17-A

■ Des que el jutge va aixecar el secret del sumari fa un parell de setmanes, molts diaris de Catalunya i també de Madrid han explicat, cadascú dins la seva línia editorial i política, els detalls d'aquest terrible atemptat. En tots aquests, tant de caire independentista com unionista, s'ha comentat la relació més o menys estreta del govern espanyol amb el

cap de la cèl·lula islamista. Sembla que la Guàrdia Civil, el CNI i altres responsables del Ministeri de l'Interior van tenir contactes amb ell el 2012 i el 2014. Fins i tot, s'expliquen visites a la presó per parlar amb aquest terrorista. Com es pot entendre? Per això, els dubtes sobre el coneixement previ que el govern espanyol podria haver tingut sobre aspectes de l'atemptat són majoritaris entre els diferents mitjans de comunicació, fet que ha aixecat la corresponent alarma social. Un govern responsable i democràtic hauria d'investigar a fons i explicar amb claredat als ciutadans la realitat d'aquesta estranya i suposada relació. No és bo que, als dubtes actuals sobre la independència de la justícia, el paper de la monarquia, el nivell democràtic del govern anterior, etc., s'hi afegixin ara dubtes tan greus, i impensables en una democràcia, com aquests. Un record per a les

víctimes i familiars.

DIONÍS LÓPEZ
Barcelona

Mal exemple

■ Una firma de cerveses fa temps que emet per TV un anunci que trobo poc adient i amb un contingut gens adequat al meu criteri en què un home degusta dins del mar d'una pintoresca platja una clara, a mi personalment aquest anunci i la posada en escena no m'inciten cap inclinació vers aquell refresc, ans al contrari, però entenc que és personal, si bé el que més poc exemplar trobo és que al final el protagonista de l'espot es deixa com si fos una proesa la botella buida a la sorra de la platja i se'n va feliç i orgullós del seu acte. Penso que l'exemple és una manca de civisme que no diu gaire en favor de qui patrocina l'anunci.

BONAVENTURA BOSCH I SOLÀ
Sant Joan Despi (Baix Llobregat)

La frase del dia

“Cal que el govern de l'Estat vigili els seus uniformats i controli la seva gent”

Pere Aragonès, VICEPRESIDENT DEL GOVERN

Tribuna

Míriam Díez Bosch. Directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura

Dones de negocis

Als Estats Units els col·legues universitaris em fan preguntes insolubles com ara quantes dones rectores hi ha a l'Estat espanyol i quantes directores generals de multinacionals conec. La lluita pels drets civils i en concret la visibilitat de la dona a totes les esferes de la societat els esperona a preguntar pertinències com aquesta. Els responc que ja ho miraré, però que ells tampoc estiguin tan còfors amb els seus presidents o governadors masculins. A la Comissió Europea a Brussel·les la paritat es té en compte al mil·límetre. Tant, que el nou govern espanyol seria qualificat de poc paritari, per un desbalanç de gènere. Em fixo en les cues dels avions: descomptant turistes, hi ha una minoria de dones que viatgen en detriment dels coneguts “homes de negocis”. Em convenço que les dones de negocis hi són, però potser no poden agafar l'avió tan tard, o no es queden a dormir fora de casa per motius familiars. O senzillament no n'hi ha tantes, em dic. També espio a la cabina. Alguna dona pilot. Anecdòtic, tanmateix. Les hostesses, sí, i en els vols als Estats Units totes tenen més de 50 anys, i de 60 també.

MIRO UNA PEL·LÍCULA A L'AVIÓ. *Persèpolis*. Quan la van estrenar jo vivia a Roma i aquesta delicada però punyent visió de l'Iran des dels ulls d'una dona va obrir un debat inconclus a la universitat.

AQUEST ESTIU HE ASSISTIT a Barcelona a la final de les 12 universitats catalanes *La teva tesi en 4 minuts*. Els candidats? Deu dones. Dos nois. Abans d'anar a la feina entro en una església. Dones. Totes. Menys el mossèn. Vaig a Radio Nacional de Espanya a la una de la nit a parlar de vocacions sacerdotals. Truquen els oients. Majoria: dones. Recordo el primer dia que vaig fer classes a la Pontificia Universitat Gregoriana a Roma. Un alumne demanava pel “reverendo padre Díez”. El vaig decebre, ho sé. No es

podia imaginar que tindria una profesora, dona, laica, més jove que ell. Anomalia que ara ja, deu anys després, es mitiga i millora, però els números són aquests: a la Gregoriana, avui, de 311 professors, 61 són dones.

A L'HOTEL ON VAIG ser a Seül en un congrés, no vaig poder baixar al gimnàs ni a la sauna perquè eren exclusivament per als clients homes. I no és que en tinguessin uns altres segregats per a les clientes dones. Senzillament, pensen que, a un hotel de negocis, hi van homes de negocis. I les dones que hi van són les seves acompanyants.

LA PARTICIPACIÓ POLÍTICA d'alt nivell, segons les Nacions Unides, encara és molt minoritària. A escala mundial, la participació de les dones en els òrgans legislatius únics o en els parlaments nacionals va arribar al 23,4% l'any 2017. En la majoria dels 67 països que disposen de dades que han compartit amb les Nacions Unides, entre el 2009 i el 2015 menys

“Un món ple de dones manant no és cap panacea. Però el que tenim ara tampoc és el paradís. Caminar cap a un repartiment amb més equitat comença a ser urgent”

d'un terç dels llocs directius superiors i intermedis estaven ocupats per dones.

LA MASCULINITZACIÓ DEL MÓN no ens ajuda i només amb molta consciència ens adonarem que no podem desatendre la qüestió de la igualtat i que això no va de feministes o no feministes sinó de dignitat i igualtat. El compliment de la igualtat de gènere està inclòs en el número 5 de l'Agenda Global. Aconseguir la igualtat entre els gèneres i apoderar dones i nenes és una urgència global. No podem assistir impassibles a casaments forçats entre nenes i ancians com si això fos inevitable o fruit d'un documental indigest que algunes ONG ens presenten.

L'APODERAMENT, però, també ha de començar a casa. Les nenes i les dones ens passem la vida demanant perdó. Feu la prova. Si sou dones, estiguen atentes a quantes vegades en un dia demaneu disculpes per alguna cosa. Els homes, igual, a veure quin resultat obteniu. Les pàtines culturals costen molt de desincrustar.

LES DONES DE NEGOCIS, tornant a les nostres protagonistes, són un exemple de professionals que lluiten constantment per fer-se valdre (tot i que saben que són millors que els homes en moltes tasques, em deia una veterana feminista de Nova York aquesta setmana). Encara no m'he trobat cap amic o col·lega —home— que en vista d'una proposta nova de feina em digui que no sap si estarà a l'altura. He sentit en canvi en desenes d'ocasions aquesta cantarella declinada sempre en femení. Un canvi de paradigma s'imposa. “Yes, you can”, estimada dona, de negocis o del que sigui. Un món ple de dones manant no és cap panacea. Però el que tenim ara tampoc és el paradís. Caminar cap a un repartiment amb més equitat comença a ser urgent i part de la solució de molts altres problemes.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Hilari Raguer

El dilluns 11 d'agost Hilari Raguer, monjo de Montserrat, va fer 90 anys. Pocs dies després els faria també el pare Pius, bibliasta. Però la comuni-

tat va voler fer coincidir el dia 11 la celebració i, al refetor dels monjos a la taula del pare abat, hi havia un ram de flors en el lloc reservat a cadascun dels dos monjos homenatjats. Aquell dia, després de la missa conventual, el president de l'Institut d'Estudis Catalans, el president de la Societat Catalana d'Estudis Històrics i tota la Junta de la Societat van fer lliurament a Hilari Raguer, en presència del pare abat, del volum *Escrits dispersos d'història*, editat per l'IEC, finançat per la Diputació de Barcelona i editat a cura de Josep M. Figueres. Raguer és el biògraf del general Batet, de Carrasco i Formiguera, l'historiador del paper de l'Església en la Guerra Civil i el compilador de l'Arxiu de l'Església Catalana durant la Guerra Civil. Amb un punt d'humilitat i sornegueria, el pare Hilari ens va dir que ell era un historiador sense títol, un conductor sense carnet que circula per una autopista en sentit contrari, i hi va afegir que està convençut que ell va en la direcció adequada i que són els altres vehicles els que circulen en la direcció equivocada. Activíssim, està preparant dos volums més, corresponents a 1938 (el primer ja ha sortit), de l'esmentat Arxiu de l'Església Catalana durant la Guerra Civil, que segurament haurà d'allargar amb nous materials que li arriben vinculats específicament a l'entorn del cardenal Vidal i Barraquer. Amb títol o sense títol, Raguer es va fer historiador cansat de l'adoctrinament del llibre de batxillerat d'història d'Espanya dels primers anys quaranta, d'un espanyolisme doctrinari i tronat, i després de degustar unes lectures d'*Història de Catalunya* de Ferran Soldevila. En definitiva, un monjo savi.

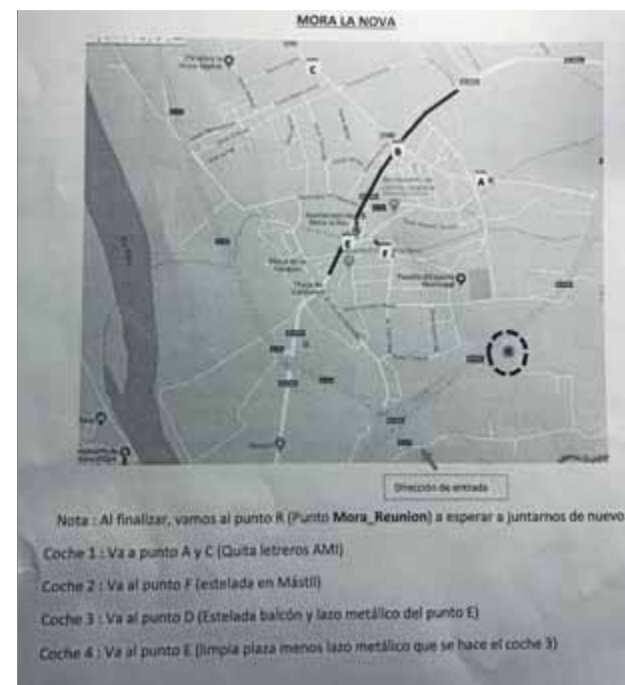
Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Pere Aragonès, ahir, durant un acte al barri de Gràcia de Barcelona; a la dreta, un dels mapes que duïen els grups que retiraven estelades i llaços grocs ■ ACN / EL PUNT AVUI

El govern diu prou als atacs a la llibertat d'expressió

■ El vicepresident Aragonès demana al govern de l'Estat que controli "els seus uniformats" després que els Mossos identifiquessin un guàrdia civil en un grup que treia llaços a la Ribera d'Ebre

Aragonès va recordar agressions com les que van patir el fotoperiodista Jordi Borràs, els diputats d'ERC Jenn Díaz i Josep Maria Jové, i la presència d'un guàrdia civil entre les 14 persones identificades a les Terres de l'Ebre. Aragonès va exigir al govern de l'Estat que "vigili els seus uniformats" i que "controlï la seva gent".

En la mateixa línia, l'expresident de la Generalitat Carles Puigdemont va alertar el govern espanyol que "l'a por ellos beneït per Felipe VI se'ls està escapant de les mans i amenaça d'agreuja l'onada de violència desfermada". Puigdemont va fer aquesta declaració a Twitter en conèixer la identificació del guàrdia civil a les terres de l'Ebre. "És gravísim", va dir l'expresident, que va exigir al govern espanyol i a la seva delegada a Catalunya, Teresa Cunillera, que "comencin a donar explicacions". ■

Redacció
BARCELONA

El vicepresident del govern i adjunt a la presidència d'ERC, Pere Aragonès, va exigir ahir al govern espanyol que actuï davant els membres dels cossos de seguretat de l'Estat que participen en els "escamots" contra la llibertat d'expressió a Catalunya. Aragonès, que s'expressava ahir en un acte del seu partit al barri de Gràcia, responia així als diversos atacs a símbols sobiranistes o de suport als presos

protagonitzats aquests dies per grups organitzats arreu del territori. El vicepresident va recordar tres casos en què agents de la Guàrdia Civil o bé de la policia espanyola han estat identificats quan treien llaços grocs. Aragonès va demanar que es faci una crida a tallar la "impunitat" d'aquests agents i va criticar que alguns partits com Cs hagin instat la ciutadania a retirar llaços grocs, perquè, va dir, "volen provocar la fractura social que denuncien" que hi ha a Catalunya.

Les frases

“Els qui insten a retirar llaços grocs volen provocar la fractura social que denuncien”

Pere Aragonès
VICEPRESIDENT DEL GOVERN

“L'a por ellos se'ls n'està anant de les mans i amenaça d'agreuja la violència desfermada”

Carles Puigdemont
EXPRESIDENT DE LA GENERALITAT

Mossos contra els llaços

Unió de Mossos per la Constitució, una associació d'agents dels Mossos d'Esquadra que es declara defensora de "la neutralitat institucional, els valors constitucionals, l'ordenament jurídic i l'estat de dret", va fer públic ahir un comunicat en el qual defensa que "la retirada de cartells, llaços, banderes o qualsevol altra simbologia d'una determinada opció ideològica col·locada en zones comunes sense autoritat

zació, està emparada per la sentència del TSJC del passat 5 de juliol sobre la neutralitat dels edificis i espais públics" per part dels ajuntaments.

L'entitat no s'oposa que qualsevol ciutadà, lliurement, diuen, decideixi retirar aquesta simbologia "sempre que no es faci mal bé mobiliari urbà o s'embruti la via pública". Finalment demanen que la Generalitat i els ajuntaments compleixin les sentències. ■

Calvo critica el discurs de la dreta sobre Catalunya

Redacció
JAÉN / BARCELONA

La vicepresidenta del govern espanyol i ministra de la Presidència, Carmen Calvo, va retreure ahir a les "dretes espanyoles" el seu discurs "radical i incomprendible" contra el govern espanyol respecte a Catalunya i els va reclamar "le-

ialtat i unitat" davant determinades situacions. En un acte a Jaén, Calvo va qualificar de "frase inacceptable" les paraules del president de la Generalitat, Quim Torra, quan des de Lledoners va instar a "atacar un Estat espanyol injust". "Amb frases com aquesta no s'ataca l'Estat", va matisar la vicepresiden-

ta espanyola, que va assegurar que el seu executiu "ja sap com reaccionar davant d'aquestes actituds".

Des del PP, el seu president a Catalunya, Xavier García Albiol, va respondre Calvo acusant el govern espanyol d'"amagar el cap sota l'ala" davant dels "excessos" de l'executiu català. Al seu torn, Pablo

Casado, el líder dels populars a l'Estat, va acusar el gabinet socialista d'"exculpar" el president català i va atribuir aquesta posició "als suports vergonyants" dels sobiranistes catalans a la moció de censura a Mariano Rajoy.

D'altra banda, el president de Cs, Albert Rivera, va acusar Quim Torra d'utilitzar els Mossos com a "policia política", després que la nit de dijous a divendres van identificar a la Ribera d'Ebre 14 persones per haver retirat llaços grocs, entre les quals hi hauria un guàrdia civil. ■

Carmen Calvo, vicepresidenta del govern espanyol, atenant la premsa, en un acte a Jaén ■ CARLOS CID GAITÁN / EFE

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Les entitats civils reclamen refer la unitat estratègica

■ Òmnium i l'ANC admeten que s'ha perdut entesa els últims mesos i critiquen els partits, però la veuen "imprescindible" per avançar ■ Paluzie lamenta que el 10-O no es pressionés per la DUI al carrer

Òscar Palau
PRADA

"Hi ha d'haver la unitat estratègica que no hem vist els últims mesos." El vicepresident d'Òmnium, Marcel Mauri, va fer autocrítica ahir sobre el cert desconcert de partits i entitats de la societat civil després del 27-O, en part també pels processos de renovació interna que han hagut d'afrontar, i va afirmar que és "imprescindible" superar-ho "perquè si no és impossible avançar". Des de la mateixa taula rodona que compartien a la Universitat Catalana d'Estiu a Prada, la presidenta de l'ANC, Elisenda Paluzie, va corroborar: "Vam aconseguir revalidar la majoria independentista al Parlament, així que tenim la legitimitat democràtica per tornar a teixir una estratègia per assolir la República." I és que igual que la gran manifestació del 2012 va aconseguir canviar l'agenda política, la líder de l'ANC creu que el 2017 va acabar una etapa en el procés i ara, a partir del "coneixement realista" adquirit de fortes i febleses, i "abstractant-se de qüestions personals", és hora de "veure com escalem aquest cim". "Ens toca tornar a fer el mateix paper", es va auto-exigir, cosa que veu més fàcil pel fet que hagin canviat els actors que a l'octubre van viure el procés en primera línia. "Hi continuem sent, més madurs i amb menys ingenuïtat per poder corregir el que no vam fer bé", va postillar el vicepresident d'Òmnium.

En tot cas, Mauri, que va llegir una salutació expressa escrita pel president Jordi Cuixart des de la presó, també va deixar clar que la unitat no està renyida amb la diversitat, i va recordar que cada actor ha de jugar el seu rol, i ha de tenir clara quina és la seva funció. I la d'Òmnium, per exemple, no ha de ser la mateixa que la de les

Rahola, Paluzie, Sobrequés i Mauri, ahir, a la taula rodona a l'UCE ■ J.M. MONTANÉ / UCE

forces polítiques. "Cal generar espais per facilitar els consensos", va indicar, tot recordant com Muriel sovint va haver de fer el paper de "Super Glue". "Si els partits no van cap a tirar endavant un segon moment republicà quedaran sobrepassats per la ciutadania, perquè en el *momentum* haurem d'estar junts", hi va afegir la periodista Pilar Rahola, que completava la taula.

Si les crítiques de Mauri als partits es poden llegir entre línies, les de Paluzie no van deixar lloc a interpretacions. La presidenta de l'ANC va lamentar que per la seva estructuració tradicional, tancada i amb

Es proposen convertir els judicis en un "bumerang"

"Després de la Diada venen un seguit d'aniversaris que no podem viure amb nostàlgia, perquè molta gent està disposada a seguir lluitant", va recalcar Mauri, que a banda de la commemoració de l'1-O va situar amb lletres grans una altra fita en l'horitzó republicà: el judici als independentistes. El vicepresident d'Òmnium no creu que la fiscalia rebaixi els càrrecs – "acumulem tres mesos de govern socialista i ja ha demostrat que no pensa fer res per aturar la repressió" –, i ja va avançar: "No acceptarem la sentència." Encara més, Mauri, i també Palu-

zie es van marcar el judici com una gran oportunitat per internacionalitzar un cop més la causa, i "mostrar el mirall de la vergonya de la injustícia espanyola". "No anirem a defensar-nos sinó a acusar l'Estat", va insistir Mauri.

"El judici és clau, l'hem d'utilitzar com un bumerang contra ells", va reblar la presidenta de l'ANC, que en aquest sentit va apostar per aprofundir en la campanya exterior per denunciar la "vulneració flagrant de drets fonamentals" que s'està produint. "Hem d'utilitzar el judici com un segon 1-O perquè

vegin la baixa qualitat democràtica de l'Estat", va indicar Paluzie, que creu que ha de contribuir perquè quan arribi el moment "l'opinió pública internacional haurà d'estar més sensibilitzada" per entendre i acceptar el camí que triï Catalunya. En aquest sentit, no va descartar que una eventual sentència condemnatòria, sinó les municipals, signifiqui "l'oportunitat" que l'independentisme busca. Per a Rahola, les institucions de l'Estat s'han afeblit els últims mesos i cal aprofitar que "ja ha gastat tots els recursos per aturar el problema".

poc debat i crítica interna, costa que els partits atreugin gent que no se sent còmoda amb tantes restriccions, i que s'apunta a les entitats. "Els partits no deixen de ser, per la seva naturalesa, maquinàries de poder", va criticar. Ara bé, Paluzie també va tenir paraules dures per a entitats com la mateixa ANC, a qui "costa preservar la independència", que també han "comès errors", com ara implicar-se "massa des de dins", fins al punt de "perdre la distància necessària". I va posar un exemple que va sonar a crítica implícita al seu antecessor, Jordi Sánchez: "El

Les frases

“Cadascú ha de tenir clara la seva funció, però hi ha d'haver la unitat estratègica que no hi ha hagut els últims mesos”

“El judici ha de ser el mirall de la injustícia espanyola: no acceptarem la sentència”

Marcel Mauri
VICEPRESIDENT D'ÒMNIMUM

“Hem d'utilitzar el judici com un segon 1-O perquè a fora vegin la baixa qualitat democràtica de l'Estat espanyol”

“L'11-S ha de demostrar que el moviment està més fort que mai i que no cedeix ni un gram”

Elisenda Paluzie
PRESIDENTA DE L'ANC

10-O l'ANC no era al carrer per reclamar la DUI, perquè ja era dins de l'estructura dels processos decisoris”, va lamentar.

Crida per la Diada

La primera cita d'una tardor que es preveu moguda serà l'11-S. Paluzie va insistir que serveixi per tornar a "posar sobre la taula de nou" els objectius polítics del país, que no són altres que la independència. Rahola va advocar perquè sigui la Diada "més important de la història". També hi va apostar Mauri: "La capacitat de mobilització, no la té cap altre moviment a Europa, i això ens fa forts, i ens obliga a la unitat." ■